

אבל הכא בערבי פסחים, איסורו מן הדין. ואם עשה אז מלאכה, שמותי נמי משמתינן ליה.

גופא: העושה מלאכה בערבי שבתות וערבי ימים טובים מן המנחה ולמעלה.

והעושה מלאכה במוצאי שבת ובמוצאי יום טוב ובמוצאי יום הכפורים.

והעושה מלאכה בכל מקום שיש שם "נידנדוד [רמז] עבירה", לאתויי תענית ציבור בעת תענית ציבור על עצירת הגשמים.

בכל אלו — אינו רואה סימן ברכה לעולם.

תנו רבנן: יש בעל מלאכה הזריז במלאכתו, ונשכר מכך.

ויש מי שהוא זריז, ונפסד כתוצאה מזריזותו.

יש מי שהוא שפל [בטל] ממלאכה, ונשכר מכך.

ויש מי שהוא שפל, ונפסד משפלותו.

זריז ונשכר — זה אדם דעביד מלאכה כולי שבתא [כל השבוע], ולא עביד במעלי שבתא [בערב שבת].

זריז ונפסד — זה הוא אדם דעביד מלאכה כולי שבתא, ועביד נמי במעלי שבתא. שמחמת זריזותו היתרה הוא נפסד, ואינו רואה סימן ברכה לעולם.

יש שפל ונשכר — זה הוא מאן דלא עביד מלאכה כולי שבתא, ואף לא עביד במעלי שבתא. שאף על גב שרק משום עצלות הוא אינו עושה מלאכה בערבי שבת, ולא משום מצוה [שהרי אף בכל השבוע אינו עובד], מכל מקום, הוא מקבל שכר על כך.

רבי יהודה אומר: צא והבא לך אף אתה! ויתבאר בגמרא.

גמרא:

שנינו במשנה: מקום שנהגו שלא לעשות מלאכה בערבי פסחים עד חצות, אין עושין!

מדקתני "עד חצות", משמע שלאחר חצות של ערב פסח אסור מן הדין בעשית מלאכה, ולא תליא במנהג.

ותמהינן: מאי איריא מדוע בחר התנא להשמיענו דין זה בערבי פסחים דוקא?

והרי אפילו בערבי שבתות וערבי ימים טובים, נמי אין עושין בהם מלאכה.

דהא תניא: העושה מלאכה בערבי שבתות וערבי ימים טובים מן המנחה ולמעלה, אינו רואה סימן ברכה לעולם!?

ומשנינן: התם בערבי שבתות וימים טובים, מן המנחה ולמעלה הוא דאסור בעשייתו. דהיינו מזמן מנחה קטנה, שהוא תשע שעות ומחצה של היום.

אבל הכא בערבי פסחים, אסורה המלאכה מחצות היום ואילך, דהיינו משש שעות ולמעלה.

אי נמי,

התם בערבי שבתות וימים טובים, אין איסור גמור בעשיית מלאכה, אלא סימן ברכה הוא דלא חזי.

אבל אם עשה אז מלאכה, שמותי לא משמתינן ליה [אין מנדים אותו על כך].